

På julkjøp i storbyen Finnsnes,

Brev te Senja bla:

Kjære dokker.

Han Lauris og æ og kjerringa kom te Finnsnes en mandagsmorra i grålysinga. Vi sku leksom gjøre julhandel på strøket, forstår dokker. Tidlig hadde vi vore oppe, og små i auan va vi enda då vi rulla inn i hovedstaden frå sør. Men spør om vi fekk gluggen opp då verdens storheit åpenbarte seg før oss mæ dinglanes julegate og røe og grønne og gule lyspære over alt frå Bjørnhiet og sørover te Kasinfabarikken.

Før en opplevs dæ e før en stakkars godfjotting i frå landsbygda å komme te en virkelig storby.

Kjerringa hadde berådd seg godt mæ penga — siste oppgjøret ifrå meieriet va vel forvart innfør blusselenningen, og æ kan ikkje sei nokka anna enn at æ spekulerte på om ho sku bruke alt på byturen. Han Lauris, den gniaren, sette kjerringa te rundvask før han for. Ikkje før sett bære liv torte han å ta ho mæ te byen. Ho kom te å handle slekta ifrå gård og grunn, meinte gamlingen. Ka så angjekk mæ sjøl, så hadde æ bære nokkon småøra i pengboka, og tobakk og diverse hadde æ sekra mæ tel jul, så æ va ikkje tenkt å gje nokka særlig telskudd te førretningsdrefta.

Vi steig av bussen på Krysset og tok et lite rådslagningsmøte der, før vi gjorde nokke meir. Kjerringa trefte på en kjenning nordana, og dæ blei trettende kaldt å stå der og vente. Midt i veien var vi no òg — så litt roping og huing ifrå drosjesjåførar blei dæ jo alltids. Men sånt e jo ingen ting å bry seg om, veit dokker.

Etter vi hadde kran gla lit med han Lauris — ja, dokker veit kor gniaraktig han e - gjekk vi opp på kafeen te ho Magnhild Rotvold før å få oss litt kaffe. Dæ smakte førtreffelig. Og mens vi satt der, så kom æ i snakk mæ en kar ifrå byen som hadde store nyheita å førtelle. Æ hadde vel hørt om denna nye storbedrefta som sku bygges like i nærheita? Nei æ hadde nok ikkje det.

Jau, e du galen sa mannen — no e arbeidsledigheta ei saga blott før Lenvik kommune. Her blir arbeid før alle ifrå ongan og oppover te dem i støvets år. Ei industribedreft av dimensjona. Men hysj! sa han. Innte videre e dæ hemmelig alt samma, så ikkje sei nokka. Nei nei sa æ, du veit æ e ikkje av dem som har kjeften på skaft, så du kan stole på mæ.

Dæ satt et par kara mæ et bord borte i kråa, og di pæningan såg ut te å være veldig førbark. Dæm peiva mæ arman og va så høgrøsta at æ ti før ti tenkte at no kjem betterde ho Magnhild. Æ fyrsto at

dæ va en båt dæm prata om, en propell som va så førtæranes vanskelig av seg.

Oj! hin karen brekte og skreik om nattforbindelse, og æ tenkte med mæ sjøl at der har dokker en av dæ slaget — som har nattlige forbindelsa og sånn bortover. Ja, ja. Æ hold mæ no te kjerringa, og leve gjør æ no, æ og.

Ja, så bar dæ då ut i byen på kjøp. I førstninga dilta æ etter kjerringa, men som dokker nok forstår, så blei æ ikkje gammel i den traden. Æ venta på ho i en halv time utfør han Bolle, og ditto en halv time på trappa hos han Fredheim, men då va dæ slutt mæ tålmodigheita. Æ hadde no virkelig tenkt å handle litt på eia hand og. Derfor tok æ beinveien nedover Strandgata og dit dokker veit. Ja, dæ va juletrafrekk, før ikkje å sei julspell dernerover også, og æ fekk sekra mæ den halvkassen æ hadde sett opp øvst på mi eia ønskelest.

Ætterpå blei æ ståanes ei lang stund og se på lysan på julegrana på Krysset. Dæ va orntlig så æ blei blank i auan av all den herligheita som strømte inn på mæ — ka dæ no kom av. Og trur dokker ikkje æ råkte på en gammel kjenning, der æ sto. Jauda, dæ va en kar bor no liksom litt utafor sentrum — og han va ikkje lys, ska æ sei dokker. Før no hadde kommunen bestemt sæ før å regulere bort både hans eiendom og hans hus og heile hannes vesen, trur æ dæ va han sa.

Kunne æ begripe at slekt gjekk an? Nei, æ kunne no ikkje dæ, og så blei vi ståanes der å tvitrø mens nese droppen sakte fraus te is på oss begge. Men dæ brydde iallfall ikkje han hin karen seg om. Dæ sto før mykje på spell. Her sku bygges autostrada av betong og innføres nye bestemmelsa i syd og nord på strøket — Vårherre måtte vette om dæ va tellat å gå på dæ huset dokker veit uten først å ha søkt tellatelse i departamentet.

Vi sto fræmdeles der og diskuterte elendigheita då kjerringa mi og han Lauris kjem ruslanes. Dæ vil sei, æ såg no ikkje stort te han Lauris, før gamla hadde lessa på han alle pakkenellekan sine og dæm anslo æ te nokken og førti i tallet.

Æ må sei at æ skjeltet ifrå byfolket mæ blanda følelsa. Dæ e no ikkje bære hæriligheit i storstaden heller.

Med helsing te dokket alle.

Jensenius

Senjens Blad 18.12. 1959.